

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Ordsprog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 87. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_3-txt-shoot-idm573/facsimile.pdf (tilgået 31. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

sammenstille og forklare alle Folkefærds Ordsprog, netop den jeg her har hørt for Dine.

Til Slutning kunde jeg vel have lyst til at tale lidt om Brugen af Ordsprog i Tale og Skrift, men det er ikke saa lige en Sag, naar man vil sielne bestemt mellem Brug og Misbrug, og det nyter desuden kun lidt, da det her, som overalt hvor det gælder om Regler for Tale og Skrift i Modersmaalet, i Grunden kommer an paa, om man veed hvad man vil sige, og er fortroelig med Sprogets Aand, thi, hvis ikke, hjælper ingen Regel, og, naar saa er, behøver man ingen. Kun den Paastand, at Ordsprog kun skal bruges i den lavere Stil, som grænser næst til daglig Tale, vil jeg before, for at indskærpe den indlysende Sandhed, at enhver Stil, der ikke saameget mulig nærmer sig daglig Tale, er forkert og forskuet, thi den offenlige Tale skal jo høres af daglige Øren, og Bogerne læses af daglige Hine; at sætte noget i Stil, som vort Sprog rigtig udtrykker sig, er ingenlunde at beslütte sig paa usædvanlige Ord, Wendinger og Talemaader, men ved Eftertanke at forbinde de sædvanlige til en højere Grad af Tydelighed, Klarhed og Estertryk, end man sædvanlig finber i den mundtlige Tale. At man nu skal bringe Alt hvor det kan passe er ligesrem, albrig at tage Fejl, er et Underværk, men at Stilen no-

genfinde Kunde forsinne træffende Ordspregs Fyld og Estertryk, at den ikke Kunde stække, dels at knytte sig til dem, dels at indslætte dem i sig, det seer man dog vel er en latterlig Paastand. Mere herom vil finde sit rette Sted i en Betragtning over Sproget, og indtil videre tage da Læseoen til Taleen til dem de som jeg haaber ei aables ubetydelige Wink, jeg her ansaae det for passende at give, og ei veed at slutte bedre end med Ordsproget: mange Valle finnae gise en stor Haq.

J a o r d e t,

(et Keilighedsværk).

Hvem kender ei Vaarens be yndige Dage,
Naar Jorden sig bader i Solen med Lyst,
Naar Sangfuglen vender i Skoven tilbage,
Naar Haabet sig højzende hæver i Vryst,
Udskyder i Havet den dristige Snekke,
Uddriver paa Marken den furende Plow,
Opblomster i Enge, henviser i Bække,
Udspringer som Mai i den tonende Skov!
Hvem kender ei Maien, som venlig forbinde
Vort smilende Haab med livsaflige Minde!

